

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΧΡΟΝΙΑ ΙΒ'.

ΑΘΗΝΑ, ΣΑΒΑΤΟ, 13 ΤΟΥ ΣΕΠΤΕΜΒΗ 1914

ΑΡΙΘΜΟΣ 530

ΕΝΑΣ ΛΑΟΣ ΥΨΩΝΕΤΑΙ ΑΜΑ ΔΕΙΞΗ
ΠΩΣ ΔΕ ΦΟΒΑΤΑΙ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ
ΨΥΧΑΡΗΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Α. ΜΟΙΡΑΣ. «Ο Έπιθελειος».
ΔΗΜΟΣ ΝΗΣΙΩΓΗΣ. Το πέρασμα του
ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ. Εύρωπη.
ΡΟΛΙΝΟΣ. Θεατρικὸς πινακίδας.
Γ. Σ. Νέα βιβλία. — «Προτροπὴ πρὸς Ἑλληνας».
ΨΥΧΑΡΗΣ. Διαβίτης.
Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ.

ΕΥΡΩΠΗ

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ

Ἡ Ἀνατολὴ ἀλαφρίζεται, καὶ ἡ Δύση
μὴ φλόγα, καὶ τραχίει σὶ μισουράνια.
Λύκοι οἱ λαοί. Τραχίζουσι τὰ Μίση
τὰ γαταγάνια.

Τοῦ Βαρδάρου τὸ ξέσπασμα οἱ αἰῶνες
γίγαντεμένο μᾶς τὸ ξηκδίνουσι.
Ἰσπανοί! Καστροκάρκασ γοργόνες,
καὶ καταλίνουσι.

Γιὰ ποιούς δυνάστες καὶ γιὰ ποιὲς κορῶνες;
στῆς γῆς δουλεύουσι τὰ ἔγκαστα ποιοὶ μάγοι;
Τρέμουσι τὰ πυργοκάρκασ οἱ λιμνῶνες
καὶ τὰ πελάγη.

Στρέγει τοῦ δεινέρου τῶναιρο, καὶ πάει
μὲ τοὺς αἰτούς ἀερόπλανος, μὴ ὦ νίκη!
ὁ ἄνθρωπος, κύριος τοῦ γλαυκοῦ, σλορπάει
κ' ἐκεῖ τῆ φρίκη.

Τῆς νύχτης Νιβελοῦγγοι ὡς νὰ ξηφιίζουν
τοῦ ἡλιοῦ τὸ φῶς... Τοῦ Ρήνου ὦ νεροκίρες,
δέρνουσι κ' ἐπᾶς καὶ σᾶς πρκαστρατίζουσι
τεράστιες μπόρες.

Ὁ Σιγφρίδος, ὁ ἥρωας χρυσομάλλης
ἀνθρώπους γονατίζει καὶ στοιχεῖται.
Ὁ Πόλεμος τῶν κόσμων εἶναι ὁ κράλης,
κράλισσα ἡ Βία.

Ἄγγλοσξῶνοι, Φράγγοι, Οὐγγροί, Ἀλαμάνοι,
ἔχεντρα Εὐρώπη, τὰ φουστάτα δράκοι,
οἱ ξεθεμελιωτὲς ἐδῶ εἶν' Ὀδλάνοι
κ' ἐκεῖ Κοζάκοι.

Ἀπ' τῆς στέππας τὰπέραντα νὰ ὁ Σλαβος,
ἀπέραντη μπασιά, τοῦ δλέθρου τάμκ.
Ἡ λευτεριά τὸ φάντασμα εἶναι, ὁ σκλάβος
εἶναι τὸ πράμα.

Σκωντιναοί, Ἑλβετοί, Λατῖνοι, Ρουσοί,
ὁ μάρτυς Πολωνός, ἐστὶ ἄξι Φλάντερκ,
μικροὶ μεγάλοι, ἐμπρός γιὰ τὸ γιουρούσι,
μὲ ὁρμὴ ἐνδὸς ἄντρα.

Στὸ θρόνο σου χτυπιέσαι ἀντρασιασμένη
θεῶν ποῦ σδύνουσι ὦ λάτρισσα Ἰπατία,
τοῦ Γάλλου δέσποινα, αἵματοθρεμμένη,
Δημοκρατία!

Ταράζεται τὸ βότγιο μετερίζι,
καθκλάριστ' ἀλύγιστ', ὀργὴ θεῖα,
Παρίσια εὐγενικά, σᾶς φεβερίζει
ἡ Βαλκυρία.

Τῶν καιρῶν ὁ προφήτης, Ταμερλάνος
σκιᾶς ὄνκρ τῆς εἰρήνης ὁ Μεστίας.
— Τετράπλεκτος κριτής ὁ Ἀμερικάνος,
καὶ τῆς Ἀσίας

ἀσκητεῦτὲς θησχυριστὲς Ἰντιάνοι.
ὁ Κίτρινος, ὀρθός ὠκενήτες,
καραμανῖτες, ἡ Ἀφρική, τουράνοι,
ἄρειοι, σημίτες,

οἱ Πολιτεῖες ποῦ τις φιλεῖ ὁ Ἀδρίας,
ὁ Ρουμάνος, τὰδέρφι ὁ Σέρβος, φράχτης,
— Χυμώντας ἄς μουγγρίζῃ τῆς Ἀουστρίας
ὁ καταρράχτης! —

Βόσγια βουνά, Καρπάθια, ὁ Αἶμος! Ράχες
καὶ ζυγοὶ σειένται οἱ θάλαττες οὐρλιάζουσι,
τῶν πέντε Ἠπειρῶν οἱ ὀργητες κ' οἱ ἀμάχες
πάσκα γιορτάζουσι.

Μὴ ὁ Βρετκνός μὲ τὸ θλασσομάχο
σκήπτρο του ποῦ τὰ κύματα προστάζει,
ποιῶν Καισάρων τὸ δέσπο σὸ βράχο
ξανά ἐτοιμάζει;

Και ὁ Τοῦρκος μὲ τὰ δόντια τὰ σκυλίσια
 πού σέ κρατᾷ, καὶ σὺν κλαημοῦ κοιλάδα
 σέ κάνει, Ἄνατολή, γῆ παραδείσια,
 καὶ ἡ μάνα Ἑλλάδα.

τῆς δάφνης πάντα ὄνειροπλέχτρα, πλάι
 στὸν Κυβερνήτη καὶ στὸ Βασιλιά της...
 -- Κέρωσε ἡ Πλάση, κτυιάζεται, βαττάει
 τὴν ἀναπνιά της

Ο ΣΤΟΧΑΣΤΗΣ

Μὰ ὁ στοχαστής, ὅποια ἡ ψυχὴ του, καὶ ὅποια
 φυλὴ τοῦ δίνει τὸ αἷμα του, ἀγναντεύει
 ἀπὸ τὰ γαλγνά του κατατόπια,
 καὶ δὲν κιοτεύει.

Μὲ τοῦ ἐλέους τὸ σπάρασμα, τοῦ τρόμου
 τὸ πάγωμα, τὸ χαίρεται, στὴ κλάμα
 καὶ στὸ χαμό, μελετητὴς τοῦ Νόμου,
 τὸ μέγα δρᾶμα.

Μὰ ὁ στοχαστής, ὅποια ἡ ψυχὴ του, καὶ ὅποια
 φυλὴ τοῦ δίνει τὸ αἷμα του, κρατιέται
 στὰ βαθιὰ γαλγνά του κατατόπια,
 καὶ συλλογιέται :

Γεράματα οὔτε καὶ ξανάνωμα οὔτε,
 πάντα ἴδια, Εὐρώπη, ὁ Νόμος, καρχαρίας,
 πάντα ἓνα τὸ περπάτημα --τάκοιτε;--
 τῆς Ἱστορίας.

Τοῦ Δυνατοῦ, ὦ ἀδύνατε, συντρίμμι,
 καὶ κάποτε --ἄ! παρηγορήσου-- ταίρι..
 τοῦ Δυνατοῦ συχνὰ κ' ἐσύ, Ἐπιστήμη,
 τὸ τυφλὸ χέρι.

Ὁ Πόλεμος, τῶν πάντων ὁ πατέρας;
 Μυνήτρα πλούσιας βλάστησης ἢ λάδα;
 Πῶς θὰ πιαστῇ τὸ πλάσμα ἀπὸ τὸ τέρας;
 --Ποιὸς ξέρει! Τράβα.--

Κι ἂν κάποιο σαρκωθῆ ὄνειρο μεγάλο,
 καὶ κόσμο νέο τινάξῃ ἢ τρικυμία,
 καὶ στυλωθῇ κι ἀπάνου ἀπὸ τὸ σάλιο
 ἢ Εὐρώπη, Μία,

κι ἂν τὸ κράτος μίᾳ ἄλλῃς Κοινωνίας
 θεμελιωθῇ, στῶν ἔλων τὰ ῥημάδια,
 πάντα θὰ καίῃ, δαυλὶ τῆς Ἐρινύας,
 μέσ' στὰ σκοτάδια.

Δύναμη ἂν ἔρθῃς μ' ἄς πιὸ δίκαιας γένας
 στὰ ἐρείπια Κράτη καὶ στῶν θρόνων τάδεια,
 πάντα οἱ σκληροὶ καὶ οἱ μαλακοί, ὁ ποιμένας
 καὶ τὰ κοπάδια,

ἔχτὸς ἂν μέλλετ' ἐσύ, Ἄνθρωπε, κάτι,
 πού κ' ἐσύ, Ἱστορία, δὲν τὸ προσμένεις,
 ἀπίστευτο ξετύλιμα στὸ μάτι
 τῆς Οἰκουμένης!

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ

Κι ὁ ποιητής. Μέσ' στὰ σπλάγγνα του σπαρμένος
 (μαματοργὸς τοῦ ὄνειρου πιάνει ὁ σπῆρος
 κ' εἶναι σὰ νοῦς ἐκστατικὸς παρμένος
 φτερουγοφόρος.

Κάτου ἀπὸ τὰ φτερούγια του πλασμάτων
 ὁραίων γιὰ τὸ στίχο του ἔλα εἰκόνες,
 τὰ ρῶτα τὰ πριλιοῦ καὶ τῶν ἀρμάτων
 οἱ λεγεῶνες.

Καὶ μὴδὲ τοῦ πολέμου τὸ κανόνι
 καὶ μήτε ὁ γοργοπόταμος τοῦ αἵματου
 δὲν τοῦ μακραίνουν τὰ νηθὸς πού μυρώνει
 τὰ σωθικά του.

Κ' ἐγὼ πιστὸς τοῦ τραγουδιοῦ, γιὰ τοῦτο,
 δὲν τρέμω σὺν παιδί μπρὸς στὸν Ἀράπη.
 --Στὴ φλόγα καὶ στὴ φῶνα καὶ στὴ κνοῦτα
 σὲ φέρνω, Ἀγάπη!

Τὰ γνάρια ἀπὸ τὰ πόδια σου καινούρια
 φωτίσματα γιὰ τὰ πατήματά μου
 γέλιο εἶν' αὐγούλας τῆς φωτιάς σου ἢ φούρια
 στὸ βράδιασμα μου.

Τὰ μάτια σου, τοῦ ὁραίου ὦ βρουσομένα.
 μέσα τους ἔλα ὁραία τ' ἀντιφεγγίζου,
 Νά! τῶν Ἰσάρων οἱ αἴτιοι μὲ οὐρκοπλάνα
 φτερὰ ἀρμενίζου,

ὁ πόλεμος, καθὼς τὸν ἀγναντέψῃς,
 γίνεται κάτου ἀπ' τὴ ματιὰ σου ἀνάμα,
 ὁ Γερμανὸς τῆς πράξης καὶ τῆς σκέψῃς
 εἶναι τὸ θάμα,

ἔπου Τολστόηδες, ἔλα εὐλογημένα.
 ἔπου Ἰκαίτε, φῶς ἔλα καὶ σοφία.
 -- Μὰ ἐμένα εἶν' ἔλ' ἢ ἀγάπη μου γιὰ σένα
 τώρα, ὦ Γαλλία!

Πρῶτα τῆς θείας Μητέρας μου τὸ γάλα
 κ' ὕστερα ἐσὺ τῆς ἔρημος τὸ μάνα,
 ἐσὺ χαρά, ἐδηγίτρα ἐσὺ δασκάλια,
 ἐσὺ ἄλλη μάνα.

Τὰ κοσμοπατημένα χώματά σου
 δὲν πάτησα, δὲ μ' ἔλυσες. Σηκουάνα,
 τοῦ τραγουδιοῦ μου φέγγος τ' ἔνομά σου,
 ἐσὺ ἄλλη μάνα.

Ἦ κελτικὲς βαλανιδιᾶς καὶ ὧ κρῖνοι
γαλατικοὶ σὲ λυρικά Παρίσια
μὲ τοὺς Οὐγκώ, μ' ἔσθ', ὦ Λαμαρτῖνοι,
φτερά, μεθύσια!

Καὶ κρασί μὲ κεράτανε — καὶ «ὕψωσος»
μοῦ εἶπαν — Ντάντες, Νίτσε, Ἴψεν, οἱ Σαιξπηρῖνοι,
μὲ τὰ ἱερά τοὺς χέρια στὸ δικό σου
χρυσὸ ποτήρι.

Παιδί. Κ' ἐσὺ πρωτὰστραφες ἐμπρός μου
τοὺς Εὐρωπαϊοὺς ξεσκίζοντας τοὺς χάρτες
μὲ τὸ Λόγου τοὺς Μιραμπῶ, τοῦ κόσμου
τοὺς Βοναπάρτες.

Δὲν εἶσαι γιὰ τὸ τάφου τὸ σκυλίκι,
οἱ Θεοὶ σου ζοῦν, μ' αὐτοὺς; κ' ἐσὺ, Ἰπκτία,
σὺν τῇ Δόξῃ μ' ἐσὲ ἀμποτε καὶ ἡ Νίκη,
Δημοκρατία!

25 τοῦ Αὐγούστου 1914

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

ΤΟ ΠΕΡΑΣΜΑ ΤΟΥ

Βιαστικά βιαστικά, γιατί τὸν καλοῦσε τὸ Χρέος στὴ δεύτερη Πατρίδα του, πὸν μεγάλη καὶ ἥρωϊκὰ δοκιμασία περνοῦσε καὶ περνάει ἀκόμα, διάβηκε ἀπὸ τὴν πόλη μας κ' ἔμεινε λίγες μέρες μαζί μας καὶ μᾶς φώτισε μὲ τὴ φωτεινή του τὴν κουβέντα καὶ μᾶς κ' ἠλοσύνεψε μὲ τὴν ἀγγελικὰ του τὴν καλοσύνη, ὁ μεγάλος Λάσκαλός μας, ὁ Ψυχάρης μας.

Γήτεμα τὸ πέρασμά του τὸ λιγόμερο γιὰ ὅλους μας, ἀκόμα καὶ γιὰ τοὺς ἀντίθετους. Χρόνια καὶ χρόνια ὁ κ. Ξενοπούλος τὸν κυνηγᾷ, σὰ λυσσάρικο σκυλί δαγκώνοντάς του κάθε βιβλίο του, κάθε ἄρθρο του. Κι ὁμοῦ ὁ κ. Ξενοπούλος ὁ ἴδιος, μάλιστα, ὁ ἴδιος, ἔσχυθη σὲ ὕμνους στὴν «Ἐφημερίδα» τοῦ Κορομηλά, τώρα πὸν τὸν ξαναεἶδε, πὸν μίλησε λίγες στιγμὲς μαζί του. Ἄμῃ κι ὁ Ἄμπελάς:... Ὡ, νὰν τοὺς βλέπατε πόσο φιλικὰ μιλοῦσανε μιὰ νύχτα στὸ θέατρο τῆς Κυβέλης! Καὶ ἡ «Ἐταιρία τῶν Ἑλλήνων συγγραφέων», πὸν τὰ περισσότερο μέλη της εἶναι ἀνθρώποι φρόνιμοι κι ὄχι δημοτικιστᾶδες, τὸν προσκάλεσε στὰ γραφεῖα της καὶ τοῦκαμε **δεξίωση**, — καθὼς τὴ λένε — καὶ τσουγκροῖσανε τὰ ποτήρια μὲ σιμπάνια γιομάτα, κ' εἶσι τιμήθηκε ἡ Ἀθήνα, πὸν βρέθηκε ἓνα κέντρο, ὄχι δὰ καὶ δημοτικιστικό, νὰ δεξιωθεῖ ἀξιόπρεπα τὸ σοφὸ ἐπιστήμονα καὶ τὸν ἀκούραστο πρωτεργάτη τῆς Ἰδέας.

Ἐναν καημὸ εἶχε μοναχά. Πὼς ἡ ἐποχὴ εἶταν ἀκατάλληλη καὶ οἱ περιστάσεις τέτιες, ὥστε δὲν μπόρεσε νὰ μιλήσει δημόσια, σὲ μιὰ σάλα, μπροστὰ σὲ κόσμο πολὺ.

— Νὰ περάσω ἀπὸ τὴν Ἀθήνα καὶ νὰ μὴν κάμω μιὰ διάλεξη!... συγνώλεγε μὲ παράπονο.

Ναί, κρῖμα ὁ κόσμος θὰν τὴ χαιρότανε τὴ διάλεξή του αὐτῆ, ὅπως χάρηκε καὶ τὸ «Διαβάτη» του, πὸν ἀπαγγέλθηκε στὸ θέατρο τῆς Κοτοπούλη.

Ὡστόσο, ὅσο λιγόμερο καὶ βιαστικὸ κι ἂν εἶτανε τὸ πέρασμά του, χάρισε σὲ ὅλους μας στιγμὲς παραδεισένιες, πὸν εὐκόλα δὲν ἀπολησμονιοῦνται καὶ μᾶς ἄφισε γιὰ θύμηση τὴν καλοσύνη του, τὴν καλοσύνη τοῦ **εἰρηνικοῦ** καὶ **εἰρηνοποιοῦ** ἀνθρώπου — γιατί εἶσι τὸν χαρακτήρισε κάποιος δικός μας, — πὸν κ' ἰτέχει τὸ μέγα μυστικὸ νὰ μαγεύει τοὺς φίλους καὶ νὰ μερώνει τοὺς ἀντίθετους.

Γι' αὐτὸ πολὺ σωστὰ τοῦ εἶπε ἡ κ. Αὔρα Θεοδωροπούλου στὴν Κηφισιά, στὸ σπίτι τοῦ Καλομοίρη :

— Ἄ ζούσατε δὴ πέρα, τὸ Ζήτημα θάτανε ἀπὸ χρόνια λυμένο!...

ΔΗΜΟΣ ΝΗΣΙΩΤΗΣ

Ο, ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

Τὸ φύλλο, γιὰ τὴν ὥρα, ὅσο βασταίει αὐτὴ ἡ ἀνώμαλη κατάσταση, θὰ πτοκίσοιμε νὰν τὸ βγάλωμε κάθε Σάββατο, μὲ ὀκτὼ μοναχὰ σελίδες. Κι αὐτ', πρέπει νὰ σημειώσετε, μὲ θυσιὰ ὑλικὴ τὸ κάνουμε, γιατί εἶσι πὸν μᾶς κατάντησε ὅλους μας ὁ φιλάθροπος; αὐτὸς πανευρωπαϊκὸς πόλεμος, κανεὶς δὲ φροντίζει νὰ στέλνει τὴ συντρομὴ του, μὰ οὔτε καὶ τολμᾷς κίολας νὰ ζητήρεις ἀπὸ κανένανε μιὰ τόσο μεγάλη θυσιὰ. *Ἐκ τῶν ἐνότων* λοιπόν, πὸν λέν κ' οἱ δασκάλοι, ἂς περάσωμε, ὅσο νὰ περάσει ἡ σημερινὴ θεσηνία.

— Κάτι γνωμικὰ πὸν σκορπάμε μῆσα στὸ φύλλο, μὲ φιλιὰ ψηφιά, γιὰ νὰ συμπληρώνουναι εἰ στήλες, εἶναι παρμένα ἀπὸ τοὺς «Χαρακτήρες» τοῦ Ντὲ-Λά-Μπουγιέρ, πὸν τοὺς μεταφράζει ὁ κ. Κ. Τρικολίδης.

— Κάτιος πὸν διάβασε κάτι ἐξωφρενικὲς παπαρδέλες πὸν δημοσίεψε σὲ κάτιον Κορ διαλὸ ὁ κ. Χαρίλαος Παπαντωνίου, εἶπε : «Τὶ κάθεται καὶ δὲν τὸν διορίζει καὶ τὸν κ. Χαρίλαο νομάρχῃ ὁ Βενιζέλος, νὰ σωθοῦμε ἀπὸ δαύτον!»

— Τὰ Παναθήναια τάγορασε ὁ κ. Γ. Βλάχος καὶ τὸ πρῶτο πρῶτο φύλλο τοὺς τὸβγαλε στολισμένο καὶ μὲ Ψυχάρη. Θὰν τὸκανε ἀραγες ποτὲ αὐτὸ κι ὁ φίλος Μιχαηλίδης: Νά, πὸν χρειάζεται κάποτε κ' ἡ δημοσιογραφικὴ πείρα!

— Στὸ ἐρχόμενο φύλλο θὰ τυπώσωμε μιὰ μεγάλη ὁλοσέλιδη ἱστορικὴ εἰκόνα πούγινε δὴ καὶ εἰκοσι περίπου χρόνια, ὅταν εἶχε ξαναρθεῖ ὁ Ψυχάρης στὴν Ἀθήνα. Στὴν εἰκόνα αὐτὴ θὰ δεῖτε καὶ μερικὸς δημοτικιστᾶδες τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, πὸν ὕστερα... μετέγνωσαν.

ΔΙΑΒΑΤΗΣ (*)

ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΤΗΣ ΜΑΡΙΚΑΣ
Ψ.

Στὸ γῶμα τῆς πατρίδας τὸ εἰρηνημένο, στὸ χῶμα τῆς τὸ ἥρωικό, ἀπὸ κάτω ἀπὸ τᾶγια του τὰ πέφκα τῆς Κτιφισιάς, ἔρχεται ὁ ἀποστομένος, ἔρχεται ὁ θλιμμένος ἰακκουμπήσημιὰ στιγμούλα, ν' ἀνασαίγη.

Χίλιοι τὸν ποραδέροννε λογισμοί, χίλιες πίκρες τοῦ ἔχουνε τὴν καιεὶαί του φορμακεμένη. Κάθετα και κοιτάζει τὸν οὐρανὸ, κοιτάζει τὰ γνωστά του τὰ βουνὰ τῆς Ἀττικῆς, τὰ τρισόλβια, τὰ τρισμάχαρα τὰ βουνὰ, τὰ τόσο ἀρμονικὰ τὸ ἕνα πρὸς τᾶλλο γεφμένα, πὺ μοιάζουνε ἀλήθεια σὰ στροφυῶνες τραγευδιστές.

Τοῦ κάκου! Μῆτε ὁ οὐρανὸς τὸν παρηγορεῖ, μῆτε τὰ βουνὰ τὸν παρηγορεῖ, μῆτε τὰ πέφκα του ἀχ! Ὁ τοὺς του πάει στοὺς πεθαμμένους. Θυμᾶται κείνους και θυμᾶται κείνες πὺ δὲν τὸ χαίρουνται πιά τοῦ ἡλιου τὸ φῶς.

Και νά σου ἄξαφνα πὺ φαίνονται μακριὰ μακριάθε, νά σου πὺ ξεχωρίζουνε λίγο λίγο σὺ, θολάδα τὴ λιμπερή, νά σου πὺ ζιγώνουνε κίολας τῶν πεθαμμένους οἱ ψυχές και τοῦ λένε:

— Τί κλαίς και τί ἀναστενάζεις; Ἔχουμε ταράπωνα ἐμεῖς; Δὲ βλέπεις μὲ τί ὀμῆ, μὲ τί θάρρος νίκησε ἡ πατρίδα; Δὲ βλέπεις πὺς κατατάησε τοὺς ἔχτρούς τῆς; Δὲ χαίρεσαι, δὲ νοιώθεις, δὲ ἀναπνέεις παντοῦθε ὀλόγγρά σου μιὰ Ἑλλάδα μεγαλωμένη; Ἀχ! ἔμᾶς, και τὸν τάφο μας ἀκόμα ἔβουσε τὸ φῶς τῆς, τὸ θάνατό μας φώτισε ἡ ζωὴ τῆς.»

Ἔτσι μιλούσανε οἱ ψυχές οἱ γενναῖες, ἔτσι στὸ δυστυχισμένο τὸ διαβάτη φανερώνανε τὴν καλοσύνη, φανερώνανε τὴν ἀγάπη τῆς ῥωμαίικης τῆς καρδιάς. Μόλις εἶχανε ἀποσώσει τὰ λόγια τους τὰ γλυκά, πὺ ἀπὸ τὴν κορφή κορφή τὴν ἀψηλότερη τοῦ βουνοῦ ἔρχονται ἄλλες τώρα, ἔρχονται ἡμερες και μεγάλες, ἔρχονται γελαστές και γιγαντένιες τῶν προγόνων οἱ προγόνου, τῶν Ἑλλήνων οἱ ψυχές, και τοῦ λένε χαδεφτικὰ, σὰν πατέρες ἀγαθοί:

— «Ἐξέχασε, παιδί μου, μιὰ στιγμὴ τοὺς καιμοὺς σου. Σήμερα χαίρουνται, σήμερα περιφρανέβουνται και οἱ πεθαμμένοι. Ἀρχίζουνε και μᾶς μοιάζουνε τὰ παιδιὰ μας. Πολεμοῦνε, νικουνε σὰν και μᾶς γιὰ τὴ Λεφτεριά, γιὰ τὴ Δικαιοσύνη, γιὰ τὴν Ἰδέα.»

Τοὺς ἀκούει ὁ διαβάτης και ἀνατριχιάζει. Ἄγια

(*) Τὸ πεζὸ αὐτὸ τραγοῦδι γράφηκε δῶ, πίνθηδες γιὰ τὴν δα Μερίκα Κοτεπούλη, και ἀπογγέλθηκε ἀπὸ τὴν ἴδια στὸ θέατρο, ἕνα βράδι, τὸν περασμένο μῆνα, πὺ εἶχανε και ὁ Ψυχάρης δῶ, και καταχεροκοτήθηκε. Δημοσιεύθηκε στὰ τελευταῖα «Παναθήναια». Ἐμῖ; τὸ δημοσιεύουμε ἀπὸ τὸ πρωτόγραφο πὺ χαρίστηκε ἀπὸ τὸν Ψυχάρη στὸν Πάνο Ταγκόπουλο.

μιὰ φλόγα, ἡ ἄδολη φλόγα τοῦ πατριωτισμοῦ, ἀναψε τὸ νου του. Σηκώνεται, προσκυνᾷ τοὺς προγόνους, χαίρειτᾶ μὲ τὸ χέρι τὶς ἀγαπημένες τὶς ψυχές. Ἔκαμε κουράγιο, τοῦ χαμογελεῖ τώρα ἡ ἐλπίδα, φέβγει πὺ θάρδεμένος, ἀφοῦ πρῶτα ἔσκυψε, ἀφοῦ φίλησε πρῶτα τὸ χῶμα τῆς πατρίδας τὸ εἰρηνημένο, τὸ χῶμα τῆς πατρίδας τὸ ἥρωικό.

Ἰούλιο 31, 1914.

ΨΥΧΑΡΗΣ

ΘΕΑΤΡΙΚΕΣ ΠΙΝΑΚΙΔΕΣ

Στὸ θέατρο τῆς Κυβέλης, τὴν περασμένη βδομάδα, παίχτηκαν τὰ τρία μονόπρακτα ἔργα, πὺ βραβεύτηκαν ἀπὸ τὴν «Ἐταιρία τῶν θεατρικῶν συγγραφέων». Τὰ μέλη τῆς ἐταιρίας ἀκολουθώντας τὴ φρονιμάδα τῶν ἐμπόρων τῆς ζάχαρης και τοῦ ἀλετριοῦ «ὕπερειμήσαν τὰς τιμὰς», ὅπως ἔγραψαν και στὸ πρόγραμμα. Τὸ ταμεῖο δούλεψε καλῶ. Μὰ και τὰ «μέλη» τῆς ὑποδοχῆς δὲν πῆγαν πίσω. Στὴν ὀξώπορτα περιμέναν, μὲ τὰ γάντια τους, τὰ μπουζέτα στὶς κομπότρυπες, τοὺς πρίγκητες γιὰ νὰ τοὺς πάνε ὀλοῖσα στὶς θέσες τους, στὰ μπροστινὰ καθίσματα.

Γιὰ ὀρεχτικό πρὶν ἀπὸ τὴν παράσταση ὁ «εἰσηγητής» Συναδινὸς διάβασε τὴν κρίση τῆς ἐπιτροπῆς. Ὁρθά-κοφιὰ εἶπε οὐ ἡ ἐπιτροπὴ παρουσιάζει τὰ ὀλιγώτερον ἄεχνα». Ἄς εἶναι. Ἄνοιξε τοὺς φακέλλους. Τὰ δυὸ μονόπρακτα «Κασσάνδρα» και «Ἄνδρας τὰ ἔγραψε ὁ κ. Ἡλίας Βουτιεριδῆς. Τὸ τρίτο «Ὁ χορὸς τοῦ Βοριᾶ» ἡ δεσποινίδα Νεγρεπόντη.

Ἡ «Κασσάνδρα» παρουσιάζεται μὲ κοστοῦμι τῆς ὀπερέτας Σαμάρα. Ἀλητηριάζει τὸν ἄντρα τῆς, και ξεψυχάει στὰ πόδια τῆς. Ἡ αὐλαία εἰδοποίησε τὸν κόσμο ὅτι τὸ ἔργο τέλωσε. Ὁ κόσμος χειροκρότησε τὸ φροντιστὴ τοῦ θεάτρου γιὰ προμήθεψε δηλητήριο πρῶτης μάρκας και πέθανε ὁ ἄντρας τῆς Κασσάνδρας.

Ὁ «Χορὸς τοῦ βοριᾶ» βέβαια κάτι λείπει—και ἂν δὲν εἶναι βγαλμένο ἀπὸ παραμύθια, πὺ σίγουρα θὰ διάβασε ἡ δεσποινὴ Νεγρεπόντη, ἀξίζει νὰ τῆς συστήσει κανένας θάρρος και δουλειά. Τὸ ἄρρωστο εἶδος τοῦ ἔργου δὲ μᾶς τρομάζει, ἀρκεῖ αὐτὸ νὰ εἶναι γυμμένο μὲ τοὺς νόμους τῆς σαηνῆς και νὰ ἔχει μιὰ ἀληθινὴ βίαση. Τὸ βράδι κείνο ἡ δ. Νεγρεπόντη ἔγινε συμπαθέστερη, γιὰ τὸ δυὸ ἄλλα τετραμηρίτικα παιδιὰ τοῦ Βουτιεριδῆ ἀγρίεψαν τὸν κόσμο και τὸν ἀγρίεψαν ἀπὸ λύπη γι' αὐτὸν τὸ συγγραφέα, ὁ ὀποῖος ὡς τὰ τώρα ἂν δὲν μᾶς ἔδωσσε ἔργα «μεγάλης μορφῆς» δὲν μᾶς ἔδωσσε ὅμως και ἀνοησίες.

Ὁ «Ἄνδρας» στὴ ἀρχὴ ἔδειξε καλὴ σύνθεση και ρεαλιστικὸ διάλογο. Προχωρώντας ὅμως πελάγησε, και γιὰ νὰ πάρει τέλος ἡ δουλειὰ «ἠχοῦσθη πυροβολισμοὶ και ἡ αὐλαία ἔθεσε τέρμα εἰς τὴν παράστασιν».

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΒΥΨΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΣΑΒΑΤΟ

Ἰδιοκτήτης : Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ : ΔΡΟΜΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ, ἀρ. 4, ΑΘΗΝΑ

Συνδρομή χρονιάτικη : Γιὰ τὴν Ἑλλάδα δρ. 10. Γιὰ τὸ ἐξωτερικὸ φρ. χρ. 12.50.— Γιὰ τὶς ἐποχίτις δεχόμεστε καὶ τρίμηνες συνδρομῆς (3 δρ. τὴν τριμηνία).— Κανένας δὲ γράφεται συνδρομητὴς ἂν δὲν προπληρώσει τὴ συνδρομὴ του.

— ❧ —

20 λεπτά τὸ φύλλο.— Τὰ περασμένα φύλλα πουλιούνται στὸ γραφεῖο μας διπλὴ τιμὴ.

— ❧ —

Βρίσκεται στὴν Ἀθήνα σ' ὅλα τὰ κίосκια, καὶ στὶς ἐπαρχίαι στὰ πραχτορεῖα τῶν Ἐφημερίδων.

Συμπέρασμα φιλολογικόν. Ἐνα μεγάλο-μεγάλον μηδενικόν—σὺν τὴν ἑταιρίαν τῶν συγγαμμένων. Συμπέρασμα τῆς εἰς τραγῆς. Χίλιες πεντακόσους δραχμῆς.

Ὅχι, κοροῦδα εἶναι !...

Ἡ γενικὴ κρίση.— Καμμένο τάλιμον !

Καὶ οἱ πρίγκιπες ; Θὰ προστατεύουν γιὰ πολὺν καιρὸν ἀκόμα τὸ βρεφοκομεῖον τῆς Ἑλληνικῆς φιλολογίας ; Ἄν τᾶκουε ὁ Βασιλεὺς τὰ **μωρόπραχτα** θάλεγε τὴν κρίσιν του μὲ τὸ τσεκούρι, ὅπως τὴν λέει καὶ στὸ σιγατό. Νερούλιασμένα μυαλά δὲ θέλει νὰ ποζιῶνουν μὲ ἀξίωσες Ἰησεν.

ΡΟΛΙΝΟΣ

Στὰ 30 τῆς ζωῆς εὐς λέτε πῶς πρέπει πιά νὰ κάνετε περιορισία. Στὰ 50 ἴδεν τὸ ἔχει εἰς ἀσθενία κατορθώσει. Σὰ γεράσετε ἀρχίζετε καὶ χρίζετε παλάτι, καὶ περναίετε, ἐνῶ οἱ ζωγράφοι δουλεύουν ἀκόμα σ' αὐτό.

Δυὸ εἶναι εἰς δρόμοι πού παίρνει κανεὶς γιὰ νὰ ἐπιτύχῃ καὶ φτάσῃ σ' ἡψηλά ἀξιώματα : ἡ μεγάλῃ δημοσίᾳ πὺ περνάει ὁ κόσμος, καὶ τὰ σκιερὰ, τὰ σιε ἂν δραματικά πού εἶναι καὶ τὰ κοινότερα.

Ὁ σκλάβος ἔχει ἕνα ἀφέντη. Ὁ φιλόδοξος ἔχει τόσους ὅσους θὰ χρειαστῇ γιὰ τοὺς σκοποὺς του.

Τρία εἶναι τὰ σπουδαῖα γεγονότα στὸν ἄνθρωπον : ἡ γέννησις, ἡ ζωὴ καὶ ὁ θάνατος. Τῆ γέννησίν του δὲν τὴ νοιοθεῖ ὑποφέρει ὁ ἀν ἀποθάνῃ καὶ ληυμοῦται νὰ ζήσῃ.

Ν Η Α Β Ι Β Λ Ι Α

ἘΠΡΟΣΦΟΡΑ ΣΤΟΝ ΗΦΑΙΣΤΟ,

Μ' ἀφτὸ τὸν τίτλον ἔδραλε σὲ βιβλίον τὸ περιοδικὸ «Νέα Ζωή», μὴ σειρὰ τραγούδια.

Ἐνας τόνος ἀχρωμάτιστος, κουραστικός, βαρετός, χωρὶς ψυχὴ, εἶναι τὸ κυριώτερον χαρακτηριστικὸν ἀφτῆς τῆς συλλογῆς καὶ κάποια μελαγχολία πὺ βγαίνει μὲσ' ἀπὸ κείνον. Τὰ λυρικά τραγούδια πὺ ἔδραλε στὸ φῶς ὁ κ. Καμπάνης μοιάζουν περισσότερο σὺ νὰ δηγιῶνται ξένα πράματα, πὺ δὲ συγκινεῖν τὸν ἴσχυρὴν τους. Πουθενὰ ἔνα ξεχείλισμα· κ' ἐνῶ γράφει τραγούδια λυρικά, προσωπικά, ὁ κ. Καμπάνης, πουθενὰ σκεδὸν δὲ φαίνεται κάποιο σημάδι τοῦ χτύπου τῆς καρδιάς πὺ τὰ συνέλαβε. Οἱ λιγροὶ εἰκόνες πὺ ἔχει τῆς προκοπῆς, μοιάζουν σὲ φωτογραφίες ψυχρῆς καὶ ἀψυχρῆς καὶ ἕμως θὰ μπορούσε κανένας νὰ ὑποστηρίξῃ ὅτι δὲν εἶναι γραμμένα κ' ἐντελῶς χωρὶς εἰλικρίνεια.

Ὁ κ. Καμπάνης ἀνήκει σ' ἐκείνη τὴν τάξιν τῶν ἀνθρώπων, πὺ στὸ Ρωμαῖκον γυρᾶ νὰ φτιάξῃ μὴ γλώσσα δική του καθένας, καὶ πὺ τοῦς λείπει τελειωτικὰ τὸ κοινὸ αἴσθημα καὶ ὁ σεβασμὸς σ' ἐκεῖνο.

Ἀνεδοκαθεάζει τὸν τόνο στὶς λέξεις κατὰ πῶς τοῦ γουστάρει ἢ κατὰ πῶς τὸ θέλει τὸ μέτρο, ἂν καὶ πολὺ λίγον σκοτιζέται γι' ἀφτό. Π.χ. γράφει— Μάταια βογγῶν καὶ πὺ κάτω στὸ ἴδιον ποίημα— Νὰ βόγγουν. Ἄλλου γράφει βέγγοντας, μελάγχολον, ἄλλου πάλι αἰώνια του, βάζοντας σὲ τρεῖς συλλαβῆς δυὸ τόνους, ἐνῶ ὁ τόνος σήμερον σηκώνει τρεῖς συλλαβῆς, ἕπως ἢ ἀρχαία ὀξεῖα, σὲ τρόπο πὺ εἶναι ἀδύνατον νὰ τὸ διαβάσῃ κανένας ὀρθά.

Μεταχειρίζεται μὴ μπερδεμένη γραμματικὴ, ἕνα παράξενον μίγμα διμοτικῆς καὶ καθαρέδουσας πὺ οἱ διάφοροι τύποι μαλλιοτραβιῶνται μεταξύ τους. Π.χ. γράφει αἰῶνας, ἀντὶς αἰῶνες, ἐκλεχτό, ἐβγενικό, χωρὶς ν καὶ στὸ τέλος τοῦ ἴδιου στίχου γράφει **τένον** μὲ ν, χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ κανένας λόγος γιὰ τὴν ἀκόλουθην λέξιν ἀρχίζει ἀπὸ σ, κ' ἕνα πλήθος ἄλλα τέτοια, πὺ κάθε στιγμὴ στέκονται σὺν ἐμπόδιον καὶ σταματῶν τὸν ἀναγνώστη καὶ τὸν ἀναγκάζουν νὰ ξεγάσῃ τὸ νόημα γιὰ νὰ προσέξῃ τὸν τύπον

Ἐπειτα μεταχειρίζεται λέξεις ἀρχαίας ἐκεῖ πὺ ἔχει σύγχρονες ὠραιότατες καὶ ἢ παραστατικότη τῆς ζωντανῆς φωνῆς σδύνει κάτω ἀπὸ τὴ νεκρὴ καὶ συμβολικὴ ἀρχαία λέξιν π.χ. γράφει : **ἡρεματο**, ἀντὶς **ἡρεμικό**, **ἡρεμο** : **νυχτίας**, ἀντὶς **νυχτερινῆς** ἢ **βραδινῆς**. κατὴς λέει σὲ κάποιο ἄλλο μέρος κλπ., πὺ πολὺ συντελοῦν νὰ γίνονται τὰ τραγούδια ψυχρά.

Ἐπειτα εἶν' ἐκεῖνο τὸ ἀκαλαίστητον καὶ ἀκατανόητον ν, πὺ λές κ' εἶναι ἢ ψύχωση τοῦ Καμπάνη καὶ πὺ συχνὰ θολώνει τὸ νόημα π.χ. γράφει :

Ποῖα εἶν' ἄξιαν ἀχτίνα στὰ μαλλιά σου

Καὶ τὴν ψηλὴν σου κορυφὴν νὰ μείνῃ γιὰ κορῶνα ;

Κοπιάστε τώρα να σπάσετε το κεφάλι σας να βρήτε ότι εκείνο το ν στην λέξη *ἀξίαν* είναι ή ψύχωση του Καμπάνη και ότι τὴ *ἀξίαν* είναι τῆς ἴδιας πτώσης μετὸ Ποιά, μ' ἄλλα λόγια ὅτι, τὸ ν είναι ἑφωνικό. Καί θά μου πῆτε: ἑφωνικό ν στήν ὀνομαστική; γι' ἀπτό ρωτήστε τὸν κ. Καμπάνη.

Προστέστε τώρα καί τὰ τεχνικά σφάλματα, τὰ μετρικά, πού χτυπᾶνε στό κοινὸν αἴσθημα, ὅσο καί τὰ ἀφαίρετα γραμμικὰ καί σιμὰ παράλογες ἑκφρασεις πού προσβάλλουν τὸ κοινὸ νόημα κ' ἔπειτα φαντασιεῖτε τὴ ρούσικη σαλάτα πού μᾶς σερβίρισεν ὁ κ. Καμπάνης. Ἐπειδὴ εἶχα τὴν ὑπομονή νὰ τὰ διαβάσω ἔλα ἀπὸ τὰ ποιήματα, θ' ἀναφέρω μερικὸς μαργαριτες, γιὰτὶ μου φαίνεται πὼς τὴν ὑπομονή δὲ θὰ τὴν ἔχει καθένας.

Καί κατὰ πρῶτο, γενικά, οἱ περισσότεροί στίχοι τοῦ κ. Καμπάνη εἶναι χαλασμένοι. Ὁ ἀναγνώστης σὲ κάθε τραγούδι θὰ κομπιάσει πολλές φορές ἐξ αἰτίας τοῦ στίχου τοῦ σφαλεροῦ. Οἱ στίχοι του μ' ἄλλα λόγια, προσβάλλουν τὸ κοινὸν αἴσθημα, πού είναι ἡ βάση γιὰ κάθε ποιητὴ π. χ. γράφει:

Στὴν ἰσχυρὴ θεοφώτεινι φθινοπορευτῆν εἰρήνῃ.

Ἐδῶ ἡ συλλαβὴ *ρι* περισσέθει καί στοχαζέται κανένας γιὰτὶ ὁ κ. Καμπάνης ἔχασε τὸ στίχο, ἐνῶ τὸ νόημα τὸν ἤθελε περισσότερο ἀπὸ κανονικὸ γιὰ νὰ φανερώσῃ τὴν ἡρεμία. Ἄς ἀρίσουμε πού τὸ χάλασμα ἀπτό, καί τὸ νόημα νὰ τ' ἀπκί: οὔσε, δὲν εἶναι καμωμένο μετὸς τεχνικοῦ κανόνος. Ἐτοια χαλάσματα, πάμπόλλα ὑπάρχουν σ' ἀπτά τὰ τραγούδια.

Ἄλλά, τί θὰ ἔπρεπε νὰ πῆ κανένας γιὰ τοὺς ἐλέφτεροὺς στίχους του; Γιὰτὶ νὰ ἀραδιάξῃ σὰ στρατιῶτες τοὺς στίχους ἔναν κάτου ἀπὸ τὸν ἄλλον, ἀπτό οἱ περισσότεροι, στίχοι δὲν εἶναι; Ἡὰ μπορούσε κανένας νὰ ὀνομάσῃ τοὺς ἐλέφτεροὺς στίχους, ὅχι μόνο τοῦ κ. Καμπάνη, μὰ πολλῶν ἄλλων πού εἶναι ἀκόμα χειρότεροι, κακὴ πρόζα.

Σ' ἔλ' ἀπτά προστέστε καί τίς παράλογες καί τίς κακὲς ἑκφρασεις καί θὰ ἔχετε ἀρκετὰ χαρακτηριστικὰ εἰκόνα τῆς ποιητικῆς συλλογῆς τοῦ κ. Καμπάνη, πού τὴν πρόσφερε μὲν στὸν Ἠφιστο, ἐδημοσίεψεν ὁμοῦ π. χ. Γράφει: *Πράσινη σελήνη*. Ποιὸς ἄνθρωπος πού δὲν πάσκει ἀπὸ τὰ μάτια μετὰ παράξενη ἀρρώστια βλέπει τὴ σελήνην πράσινη; Ἄλλοῦ γράφει: *Ἄβρα πού δὲν ἐσάλευε τὰ φύλλα*. Δὲ μᾶς λέει κ' ἔμας, τί εἶδος ἄβρα εἶταν' ἐκεῖνη; γιὰτὶ ἐμεῖς ἔβρουμε πὼς ἡ ἄβρα ὅσο ελαφρὰ κι ἂν εἶναι, πάντα κουνάει τὰ φύλλα, καί μόνον ἔταν δὲ φουσαεὶ ἄβρα τὰ φύλλα ἀκίνητη ὄνε. Ἄλλοῦ γράφει:

Μὲ τὴ στα ἔνιαν ὄψη σου γλαυκὸτατη ἀδελφῆ.

(Ὅρίστε τώρα. Ἐγγήστε μου, πὼς ἀπτή ἡ ἀδερφῆ πῶχει σταρῆνιο χρῶμα, δηλαδὴ εἶναι μελαχροινή, εἶναι καί γλαυκὸτατη. Φαίνεται πού ὁ κ. Καμπάνης στίς λέ-

ξες δίνει δικὰ του νοήματα κ' ἔπρεπε νὰ μᾶς γράψῃ κ' ἕνα λεξικό γιὰ νὰ προστρέχουμε.

Ἄλλοῦ πάλε λέει φαιδρούς τοὺς ἤχους πού κάνουν τὰ μουγκανήματα τῶν βοδιῶν ὡς ἀφήσουμε πού τὸ παράκαμε μετὰ τὰ βόδια καί μετὸς ἑληές. Ἄλλοῦ πάλε λέει τὴ μαλακία, μονότονη μελαγχολικὰ φωνὴ τῶν κούκων, *κραξιά*, ὅπως δηλαδὴ λένε τὴν τραχιά φωνὴ τοῦ κόρακα. Ἄλλοῦ λέει τὸ ναὸ *συνετό*, ἐνῶ μοναχὰ σοβαρὸ κ' ἐπιβλητικὸ τόνε ἔβρουμε, ἡ τὸ ἐναντίο, καί συνετό κάποιον ἄνθρωπο, γιὰτὶ, γιὰ ἴανοι κάτι τι συνετό, πρέπει νᾶχη ναὸ, σκέψη. Ἄλλοῦ λέει τὰ κλαδιὰ τῶν δεντρῶν *ἴσια καί καμπύλα*, ἐνῶ ἕλος ὁ κόσμος ἔβρει πὼς τὰ κλαδιὰ τῶν δέντρων δὲν ἔχουνε κανένα ὄρισμένο σκῆμα, πολὺ σπανιότερα ἴσιο καί καμπύλο, κ. λ. π. κ. λ. π. κ. λ. π. πράματα δηλαδὴ πού χτυπᾶνε στή γνώση, πού προσβάλλουν τὴ λογικὴ κι' ἀπορεὶ κανένας πὼς ἔγραψε κ' ἐδημοσίεψε τέτοια πράματα ὁ κ. Καμπάνης σὲ τέτοια ἡλικία, ἐνῶ κάνει καί τὸν κριτικὸ.

Δὲ θὰ βρασιάνω περισσότερο τοὺς ἀναγνώστες μου ἀραδιάζοντας μαργαριτάρια τοῦ κ. Καμπάνη. Ὑπάρχουν τόσα πολλὰ, πού ὁ κάθε περίεργος ὡς πάει νὰ τὰ φαρῆψῃ στή μαργαριτοφόρα λμνη τῶν Καμπανικῶν ποιημάτων. Ἐγὼ τελιώνοντες, ἕνα αἰστάνομαι τὴν ἀνάγκη νὰ συστήσω, τὸ μεγαλύτερο σεβασμὸ στό κοινὸν αἴσθημα, περισσότερο σεβασμὸ σ' ἐκεῖνα, πού δὲν ἀνήκουν στό καπρίτσιο τοῦ α καί τοῦ β, μὰ στό σύνολο μῆς φυλῆς, ὅπως εἶναι ἡ γλώσσα. Ὅσο τώρα γιὰ τὸ τεχνικὸ μέρος, ἀπτό εἶναι λογαριασμός τοῦ ποιητῆ. Ἄλλος θέλει νὰ μιλήσῃ καί νὰ τὸν αἰστανθοῦνε οἱ δμῶεθοὶ του καί κατόπι καί οἱ ξένοι, ἂν ἄξιζῃ, καί ἄλλοι περιφρονοῦνε ἕλους καί ἔλα καί γράφουν γιὰ τὸν ἑαπτό τους. Ἄπτοι εἶναι ἐντελῶς περιττοὶ καί νὰ δημοσιέβουν ἡ καλύτερα δὲν τοὺς ἐπιτρέπεται νὰ δημοσιέβουν τίποτε. Ἰ. Σ.

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΣ

Προκήρυξις διαγωνισμοῦ πρὸς κατάληξιν θέσεως
θέσεως λογιστοῦ ἐν τῷ τμήματι Η' τῆς Γεω-
ργικῆς Οἰκονομίας.

Ὁ ἐπὶ τῆς Ἑθνικῆς Οἰκονομίας Ὑπουργὸς

ἔχοντας ὑπ' ὄψει τὰ άρθρα 5-11 τοῦ ἀπὸ 3 Ἰουλίου 1914 Βασιλικοῦ Διατάγματος περὶ ἐκτελέσεως τοῦ νόμου 241 «περὶ τροποποιήσεως τοῦ περὶ συστάσεως τοῦ ὑπουργείου τῆς Ἑθνικῆς Οἰκονομίας νόμου 117ΚΑ' κ. λ. π.» προκηρῶσομεν διαγωνισμὸν πρὸς κατάληξιν μιᾶς θέσεως λογιστοῦ ἐν τῷ Η' τμήματι τῆς Γεωργικῆς Οἰκονομίας τοῦ καθ' ἡμᾶς Ὑπουργείου.

Ὁ διαγωνισμὸς ἐνεργηθῆσεται ἐν Ἀθήναις τὴν 1ην Ὀκτωβρίου ἔ. ἔ. ἡμέραν Τετάρτην καὶ ὥραν 9 π. μ. ἐν τῷ καταστήματι τοῦ Ὑπουργείου κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ὡς ἄνω Βασιλικοῦ Διατάγματος.

Οἱ βουλόμενοι νὰ διαγωνισθῶσιν ὀφείλουσι νὰ ὑποβάλωσι μέχρι τῆς 27 Σεπτεμβρίου ἔ. ἔ. τὸ βροδύτερον αἰτήσιον εἰς τὴν πενηκονταετῆ του χρητοσήμου ἐπισυναπτονίας.

1) Πιστοποιητικὸν περὶ τῆς ἐν τῷ μητρώφῳ τῶν ἀρρένων δήμου εἰνὸς ἡ κοινοῖτος τοῦ Κράτους ἐγγραφῆς των ἡ ἐπίσημον ἀτύσπασμα τοῦτου, προκειμένου δὲ περὶ καταγωγῶν ἐκ τῶν νέων χωρῶν ἐπίσημον πιστοποιητικὸν τῆς ἀρμοδίας ἀρχῆς περὶ τῆς ἐκεῖθεν καταγωγῆς των.

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΣ

Διαγωνισμ'ς διὰ μίαν θέσιν μηχανουργού της
'Αβερωφείου Γεωργικής Σχολής.

Συμφώνως τῷ νόμῳ 260 ε. ξ. προκηρυσσομεν διαγωνισμὸν πρὸς πρόσληψιν ταρὰ τῆ 'Αβερωφείῳ Γεωργικῆ Σχολῇ Λαρίσης ἐνὸς εἰδικοῦ πρακτικοῦ μηχανουργοῦ. Ὁ διαγωνισμὸς ἐπιτελεῖται τὴν 15ην Ὀκτωβρίου ε. ξ. ἡμέραν Τετάρτην ὡς ἔσταν 9ην π. μ. ἐν Λαρίσει καὶ ἐν τῷ εἰτεστήριῳ τῆς Σχολῆς. Οἱ διαγωνισθησόμενοι δέον να ἰσχυροῦσιν πέντε ἡμέρας τοῦλάχιστον πρὸ τῆς ἐνεργείας τοῦ διαγωνισμοῦ εἰς τὴν διύθυνσιν τῆς Σχολῆς στίχοις ἐπὶ 50 λέξεων χωρισθῆσαν εἰς ἑνὸς ἐπισυναπτῶσιν 1) Πιστοποιητικὸν περὶ τῆς ἐγγραφῆς τῶν εἰς τὸ μητρώον τῶν ὀφειλῶν ἐτήσιον καὶ τῆς κοινότητος τοῦ Κράτους. ἐποκλειομένων τῶν ἐχόντων ἡλικίαν ἀνω τῶν 55 ἐτῶν 2) Πιστοποιητικὸν ὅν ἐμφαίνειον πενταετῆ εὐδίκμον αὐτῶν ὑψηροσίου ὡς κατὰσκευαστῶν ἢ ἐς αεροσπῆσιν εἰς εἰδικὰ μηχανοργεῖα γεωργικῶν ἐργαλείων καὶ μηχανῶν ἢ εἰς Γεωργικὰ Σχολὰς, καὶ 3) Γραμματίον καταθέσεως δρ. 20 εἰς τὸ ταμεῖον Λαρίσης δι' ἀμοιβὴν τῶν μελῶν τῆς ἐξεταστικῆς Ἐπιτροπῆς.

Οἱ ὄροι τοῦ διαγωνισμοῦ ὡς καὶ τὰ ἐξεταστέα μαθήματα κοινοῦσιντοὶ λεπτομερῶς ἐν τῇ σχετικῇ προκηρῦξει τῆς ἐφημερίδος εἰς τὸ ἐπ' ἀριθμ. 153 (παράρτημα τεύχ. Β') φύλλον τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήτους τῆς 11 Ἀυγούστου ε. ξ.

Ἐν Ἀθήναις τῆ 28 Ἀυγούστου 1914
(Ἐκ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Ἐθνικῆς Οἰκονομίας)

ΕΘΝΙΚΗ ΑΤΜΟΠΛΟΪΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Γραμμὴ Πειραιῶς—Κι κλάδων

Γραμμὴ Πειραιῶς—'Αλεξανδρείας

Τὸ μὲ διπλοῦς ἑλικας καὶ μηχανὰς ἀφ' ἑαυτοῦ ταχύτητος πλευτελείας καὶ ἀέσεως θαλαμηγῶν ἀτμόπλοιον ΕΣΠΕΡΙΑ ἀναχωρεῖ ἐκ Πειραιῶς (Παράλια Τροῦμπα).

Ἐκάστην ΠΕΜΠΤΗΝ, ὥραν 10.30 μ. μ. διὰ Σύρον, Τήνον, Ἀνδρον καὶ Κόρθιον.

Ἐκάστον ΣΑΒΒΑΤΟΝ, ὥραν 3 μ. μ. δι' Ἀλεξάνδρειαν.

Διὰ περαιτέρω πληροφορίας ἀπευθυντέον :

Ἐν Ἀθήναις. Γραφεῖα Γεν. Διευθύνσεως, ὁδὸς Ἀπελλοῦ ἀριθ. 1 καὶ εἰς τὰ Πρακτορεῖα ταξιδίων κ. κ. Θωμά Κοῦκ καὶ Υἱοῦ, Ἀδελφῶν Γαϊόλμαν καὶ Σ. Σωιάδου, (πλητεῖα Σύν ἀγγιτο) καὶ Ἰωάν. Ρέντα (παρὰ τὸν ἡλεκτρικὸν σταθμὸν Ὀμοσίου).

Ἐν Πειραιῶ. Γεν. Πρακτορεῖον, ὁδὸς Φιλονοῦ, 44, (δίπλοισιν Ἀγίας Τριίδος).

Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Μ. Π. Σαλβιάου, ὁδὸς Ἀντωνιάδου, 1.

(Ἐκ τοῦ Πρακτορεῖου)

ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑΤΑΒΕΒΛΗΜΕΝΟΝ ΦΡΑΓΚΑ ΧΡΥΣΑ 25.000,000

ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ : Ἐν Θεσσαλονίκῃ, Σμύρνῃ, Ἀλεξανδρείᾳ, Καῖρω,
ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΑ : Ἐν Μιτυλήνῃ, Σέρραις, Ζαγαζίε, Μαγνησίᾳ, Περγάμῳ, Σάμῳ

Γενικὴ Κατάστασις τῆς 17)30 Ἰουνίου 1914

Ἐνεργητικὸν		Παθητικὸν	
Ταμεῖον Μετρ. ἐν τῷ Ταμεῖῳ	Φρ. 3.863,624.04	Κεφάλαιον Μετοχικὸν	Φρ. 25,000,000.—
Παρὰ ταῖς ἔξωτερικὰς τραπεζαίαις	» 1.786.028.21	Κεφάλαιον ἀποθεματικὸν	» 601,688.60
Χαρτοφυλάκιον συναλλάγματα ἐπὶ τοῦ Ἐξωτερικοῦ	» 678.213.59	Κεφάλαιον Ἐστακτῶν Ἀποθεματικῶν	» 700,000.—
Προξίφ' ἡμεῖς	» 11.539.962.95	Τρέχοντες Λογαριασμοὶ ἐν τῷ Ἐξωτερ.	» 3,295,437.83
Τρέχοντες Λογαριασμοὶ	» 25.783.060.55	Τρέχοντες Λογαριασμοὶ	» 8,562.882.93
Δάνεια ἐπὶ ἐνεχ. Χρεωγράφων	» 17.709.986.75	Καταθέσεις ἐν Ὄψει Φρ. 20,263,316.38	
Δάνεια ἐπὶ ἐξχ. Γραμματίων	» 1.410.060.15	Καταθ. ἐπὶ Προθεσμίᾳ	» 11,365,189.72
Δάνεια ἐπὶ ἐνεχ. Ἐμπορευμάτων	» 8.967.960.19	Ταμειυτήριον	» 7,386.511.33
Συμμετοχαὶ (εἰς τραπεζικὰς ἐπιχειρήσεις)	» 338.735.60	Λογαριασμοὶ Τρίτων	» 999,100.68
Χρεώγραφα	» 4.624.610.20	Ἐπιτηγαὶ Τρίτων	» 338,300.16
Τοκομερίδια	» 140.44.64	Γραμμάτια Εἰσπραχθέντα	» 13.339.25
Καταστήματα Τραπεζῆς	» 1.143.160.73	Μερίσματα παρελθ. χρήσεων	» 110,967.—
Ἀκίνητα ἐξ ἀναγκαστ. ἐκποιήσεων	» 652.146.13	Διάφοροι λογαριασμοὶ	» 721,360.52
Ἐπιπλα καὶ Ἐγκαταστάσεις	» 411.564.27	Προσωρινοὶ Λογαριασμοὶ. Κέρδη ἀφιέμενα διὰ τὴν Β' ἐξημηνίαν	» 1,913,122.73
Διάφοροι λογαριασμοὶ	» 2.440.542.92	ὑποκαταστήματα. Προσωριναὶ ἐγγραφαὶ	» 502,788.83
Προσωρινοὶ Λογμοί. Δαπάναι καὶ Κρατήσεις Ἀ' ἐξημηνίας	» 71.318.38	Κέρδη καὶ Ζημίαι. Ὑπόλοιπον εἰς Νέον	» 161,463.77
	» 85.296.067.93		
		Φρ.	85,296,067.93

Ἐν Ἀθήναις τῆ 21)3 Σεπτεμβρίου 1914

Ὁ Σύμβουλος Γενικὸς Διευθυντῆς
Μ. Π. ΚΑΜΑΡΑΣ

Ὁ Ἐπιθεωρητῆς
Κ. ΑΓΑΠΗΤΟΣ